

[Bertel Dahlgaard.]

rigspolitik, hvoraf dette forslag er et led, og for det andet, fordi vi er af den anskuelse, at selv ud fra den af flertallet førte militærpolitik burde flertallet udstrække disse store militærbevillinger over et længere tidsrum. Det skal nok vise sig, at de byrder, som denne beskatning i forbindelse med optagelsen af forsvarslånet er udtryk for, ikke vil kunne bæres samtidig med den øvrige store forhøjelse af skatterne og samtidig med den store prisstigning, uden at der hermed vil følge store og for erhvervslivet skadelige virkninger. Det værnescatteforslag, som nu foreligger, er jo økonomisk set overordentlig vidtrækkende. Skatteudskrivningen i henhold til dette forslag er i udvalget forøget fra 200 mill. kr. til 260 mill. kr. Jeg gør opmærksom på, at der i den henseende er indløbet en fejl i betænkningen side 2, hvor der står, at det samlede beløb er 210 mill. kr.; det er kun af den personlige skat, men hertil kommer skatten på 50 mill. kr. af aktieselskaber. Det er ikke blot direkte, at forslaget vil få virkninger, også kommunerne vil komme til at mærke virkningerne deraf. De øgede skattefradrag, som følger af denne skat, vil jo medføre, at kommunerne i de kommende år får et mindre indkomstbeløb at ligne på.

Jeg skal hertil blot føje, at det radikale venstre i finansudvalget vil tage standpunkt til de militære bevillinger, efterhånden som de fremkommer. I denne forbindelse er det værd at gøre opmærksom på, at der i dette øjeblik ingen oplysninger foreligger for rigsdagen om, hvortil disse penge skal bruges. Hverken i forsvarskommissionen, i rigsdagen eller i forsvarsministeriet er der truffet nogen som helst beslutning om, hvad pengene skal bruges til. Udviklingen har altså været denne, at før valget fik forsvarsministeren bemyndigelse til at bruge disse 300 mill. kr. Nu udskriver man skatter til et sådant beløb, men stadig uden at rigsdagen eller befolkningen ved, hvilke militære udgifter de skal anvendes til. Jeg må sige, at parlamentarisk set er det det mest enestående, jeg har oplevet her i salen med hensyn til økonomisk og finansiel lovgivning, og jeg beklager, at den nuværende finansminister vil knytte sit navn til en sådan fremgangsmåde.

Med hensyn til optagelsen af det store forsvarslån må det radikale venstre også gå imod dette forslag. Det er efter vor opfattelse uforsvarligt gennem et uproductivt forbrug af dette omfang netop i øjeblikket at modvirke alt det, som er formålet

med de øvrige love med hensyn til økonomisk sanering.

Jeg skal så iøvrigt sige angående hele det lovkompleks, de tre lovforslag, som den højtærede finansminister fremsatte for en uges tid siden, at den betænkning, som nu foreligger, betyder en fuldkommen omkalfatring af det forelagte lovkompleks, da to af disse forslag, merindkomstskatten og den såkaldte ungarleskat, bortfalder, og det tredje forslag, nemlig om bunden opsparing, har fået en anden karakter.

Jeg skal anbefale at stemme for lovforslaget vedrørende den bundne opsparing og de ændringsforslag, der knytter sig hertil, og ligeledes at stemme for lovforslaget om tillægsskatten.

Med hensyn til den bundne opsparing glæder det mig meget, at banker og sparekasser nu har tiltrådt en acceptabel ordning, og jeg går ud fra, at det særlig er sparekasserne, der har gjort deres indflydelse gældende til fordel herfor.

Jeg vil endvidere i anledning af en række voldsomme angreb, der i forskellige blade er rettet mod den bundne opsparing i den skikkelse, hvori den nu bliver vedtaget, gerne sige, at det system, som nu gennemføres: at de opsparede beløb indgår i banker og sparekasser med adgang for disse pengeinstitutter til at udlåne dem igen, er tiltrådt af de fire partier ud fra oplysninger af den højtærede finansminister om den forventede udvikling af likviditeten i vort samfund i det kommende år. Det radikale venstre har selvfølgelig, som det fremgik af forhandlingerne ved første behandling, med særlig glæde kunnet tiltræde denne ændring, fordi vi skønner, den vil modvirke en kreditstramning udover, hvad vi mente ønskeligt. At det ikke alene er det radikale venstre, der har dette syn på hele sagen, viser forhandlingerne i udvalget vedrørende et andet punkt. Medens forslaget vedrørende de indirekte skatter bestemte, at alle forbrugsskatterne skulle indgå på statens reguleringskonto i nationalbanken, er der nu sket den ændring, at det kun gælder de 150 mill. kr., medens de øvrige 150 mill. kr. undrages denne indespærring og indgår i statskassen, hvilket det konservative parti er enig i. Det viser, at det konservative parti ikke har været uberørt af de synspunkter, der er fremsat med henblik på hele likviditetsstillingen og spørgsmålet om den kommende tids kreditforhold.

Jeg skal da slutte disse betragtninger vedrørende den bundne opsparing med at sige, at det synspunkt, der for os er af-